

John Green & David Levithan

will grayson, will grayson

Traducere din engleză și note de
Ioana Oprica

capitolul unu

Când eram mic, taică-miu avea o vorbă: „Will, poți să-ți alegi prietenii, poți să-ți stergi mucii, da' nu poți să le sterghi lor mucii“. La opt ani, mie asta mi se părea o observație destul de perspicace, dar se pare că e greșită din câteva puncte de vedere. În primul rând, faza asta cu alegerea prietenilor e imposibilă, altfel n-aș fi ajuns să mă pricopsesc cu Tiny Cooper.

Tiny Cooper nu e cel mai gay om din lume și nici cel mai gras om din lume, dar eu cred că s-ar putea să fie cel mai gras om din lume care e supermega gay și, invers, cel mai gay om din lume care e supermega gras. Tiny e cel mai bun prieten al meu încă din clasa a cincea, în afară de tot semestrul trecut, când el a fost prea ocupat să-și cultive vocația de a fi pe invers, iar eu am fost prea ocupat să-mi fac pentru prima oară în viața mea un Grup de Prieteni mai de Doamne-ajută, care până la urmă au sfârșit prin a Nu Mai Vorbi Niciodată cu Mine, din cauza a două mici abateri:

1. După ce nu știu ce membru din consiliul de conducere al școlii a făcut ditamai scandalul

în vestiar din cauza tipilor gay, eu m-am băgat să-i iau apărarea lui Tiny Cooper, că e dreptul lui să fie și gigant (și, prin urmare, cel mai bun apărător din echipa noastră jalnică de fotbal), și gay. Atâtă că am făcut asta printre-o scrisoare trimisă la ziarul școlii pe care, idiot cum sunt, am și semnat-o.

2. Era un tip, Clint, în Grupul de Prietenii, care s-a apucat să vorbească la prânz despre scrisoare și, în timp ce vorbea despre ea, m-a făcut clănțău, da' eu nici măcar nu știam ce e aia clănțău și întrebam „Cum adică?” După care m-a făcut iar clănțău, punct în care i-am zis lui Clint să se ducă undeva, mi-am luat tava și am plecat.

Ceea ce, practic, înseamnă că *eu* am părăsit Grupul de Prietenii, chiar dacă mă simteam fix pe dos. Acum, ca să fiu sincer, niciunul dintre ei nu a părut vreodată să mă placă, dar erau *pe-acolo*, ceea ce nu-i chiar degeaba. Și acum nu mai sunt *pe-aici*, lipsindu-mă de orice fel de companie socială.

Asta dacă nu-l punem la socoteală pe Tiny. Ceea ce bănuiesc că nu trebuie să fac.

Și la numai câteva săptămâni după vacanța de Crăciun dintr-o unșpea, stau în Banca Mea din sala de introducere în analiză, când apare Tiny unduindu-se cu tricoul lui de fotbal îndesat în pantaloni, chiar dacă sezonul de fotbal s-a terminat demult. În fiecare zi, Tiny reușește în mod miraculos să se îngheșue lângă mine în bancă la ora de introducere în analiză și, în fiecare zi, eu mă minunez cum poate să facă asta.

Așă că Tiny reușește să se așeze pe scaunul lui, eu sunt oarecum uimit, după care se întoarce spre mine și-mi șoptește clar, pentru că, în sinea lui, vrea să audă și ceilalți:

— M-am îndrăgostit.

Îmi dau ochii peste cap, pentru că el se îndrăgoștește o dată pe oră de câte un amărât. Toți arată la fel: slăbănoși, transpirați și bronzați, ultima chestie fiind o oroaře, fiindcă în Chicago toate bronzurile de februarie sunt o făcătură, iar tipii cu bronz prefabricat — nu mă interesează dacă-s gay — sunt penibili.

— Ești atât de cinic, face Tiny, fluturându-și mâna spre mine.

— Tiny, da' nu-s cinic. Sunt practic.

— Ești robot, îmi zice el.

Tiny crede că sunt incapabil să simt ceea ce oamenii numesc emoție, și asta pentru că n-am mai plâns de la șapte ani, când am văzut un film, *Toți câinii merg în rai*. Bănuiesc că ar fi trebuit să mă prind după titlu că n-o să se termine prea vesel, dar am scuza că aveam șapte ani. În fine, de atunci n-am mai plâns. Nu prea mă prind că e *ideea* cu plânsul. Plus că am impresia că plânsul — în afară de atunci când îți moare o rudă sau chestii din astea — poate fi evitat, dacă te iei după două reguli simple: 1. Să nu te intereseze prea mult. 2. Să-ți ții gura. Orice nenorocire care mi s-a întâmplat vreodată s-a tras din eșecul de a urma vreuna dintre regulile asta.

— Știu că e dragoste pe bune pentru că o *simt*, zice Tiny.

Se pare că ora a început fără ca noi să ne dăm seama, pentru că domnul Applebaum, care chipurile ne inițiază în analiza matematică, dar ce îmi predă mie de fapt e că durerea și suferința trebuie îndurată cu stoicism, întrebă:

— Ce simți tu, Tiny?

— Dragoste! face Tiny. Simt dragoste.

Și toată lumea se întoarce și fie râde, fie pufnește la Tiny și, cum eu stau cu el în bancă și el e singurul și cel mai bun prieten al meu, toți râd și pufnesc de fapt și spre mine, și tocmai din cauza asta nu mi l-aș alege pe Tiny Cooper drept prieten. Atrage prea tare atenția. În plus, suferă de o incapacitate patologică de a urma oricare dintre cele două reguli ale mele. Așa că se unduiește pe-aici, pune totul la suflet și vorbește continuu, iar după aia se miră când îi pică lumea-n cap. Și, bineînțeles, prin simplul principiu al proximității, asta înseamnă că îmi pică și mie lumea în cap.

După oră, în timp ce caut prin dulap, întrebându-mă cum naiba am reușit să-mi las *Litera stacojie* acasă, apare Tiny cu Frontul lui de prieteni Hetero-Gay, adică Gary (care e pe invers) și Jane (care s-ar putea să fie sau nu... n-am întrebat niciodată), și Tiny îmi zice:

— Se pare că toată lumea crede că eu mi-am etalat dragostea față de tine la introducerea în analiză. Eu, amorezat de Will Grayson. Zi și tu dacă nu e cea mai tâmpită chestie pe care ai auzit-o vreodată.

— Beton, zic eu.

— Deci oamenii sunt atât de idioți, face Tiny. Ca și cum ar fi ceva aiurea să fii îndrăgostit.

Gary pufnește. Dacă ar fi să-ți poți alege prietenii, eu m-aș gândi serios la Gary. Tiny s-a apropiat mai mult de Gary, de Jane și de prietenul lui Gary, Nick, când s-a înscris în Frontul Hetero-Gay, adică în perioada când eu cochetam cu Grupul de Prieteni. Nici nu-l prea cunosc, dacă în ultimele două săptămâni am tot umblat iar

numai cu Tiny, dar pare să fie cel mai normal om cu care s-a împrietenit Tiny vreodată.

— E o diferență, subliniază Gary, între a fi îndrăgostit și a trâmbița asta în ora de introducere în analiză.

Tiny începe să zică ceva, dar Gary îl întrerupe:

— Adică, nu mă înțelege aiurea. Ai tot dreptul să-l iubești pe Zach.

— Billy, zice Tiny.

— Stai așa, da' ce s-a întâmplat cu Zach? Întreb eu, fiindcă puteam să jur că la ora de introducere în analiză Tiny era amorezat de unu' Zach.

Dar au trecut totuși patrușapte de minute de la declarația lui, așa că e posibil să se fi sucit. Tiny a avut vreo 3 900 de prieteni, dintre care jumătate doar pe net.

Gary, care pare la fel de buimăcit ca mine de introducerea lui Billy în scenă, se apleacă spre dulap și se dă ușor cu capul de metal.

— Tiny, s-o arzi pe stilu' târfă e *atât* de neindicat pentru cauză.

— Am putea să calmăm zvonurile despre noi doi? Întreb eu, uitându-mă în sus la Tiny. Îmi afectează combinațiile cu doamnele.

— Nici să le zici *doamne* nu te-ajută prea mult, mă anunță Jane.

Tiny pufnește în râs.

— Pe bune, acuma, ii zic. Mereu mi-o iau pe faza asta.

Tiny se uită în sfârșit serios la mine și dă ușor din cap.

— Deși, între noi fie vorba, zice Gary, ai fi în stare să comiți mai nasol decât cu Will Grayson.

— Ceea ce a și făcut, remarc eu.

Tiny râde și face o piruetă până în mijlocul culoarului, după care strigă încă râzând:

— Lume, lume, nu sunt în limbă după Will Grayson. Dar altceva ar trebui să știți despre Will Grayson. După care începe să cânte pe o voce baritonala de Broadway, cam la fel de groasă ca talia lui: Nu pot trăi fără el!

Oamenii încep să râdă, să chiue și să aplaude în timp ce Tiny îi dă înainte cu serenadele, iar eu mă car spre ora de engleză. E cale lungă și se lungește și mai mult când te oprește câte unul să te întrebe cum e și să te sodomizeze Tiny Cooper și cum procedezi ca să-i dibuiești „cocoșelul gay și dolofan” pe sub burta imensă. Eu răspund aşa cum fac mereu: mă uit în pământ și merg pe repede-nainte. Știu că oamenii glumesc. Știu că, atunci când te cunoști cu cineva, implică și să faci mișto de acel cineva sau cam aşa ceva. Tiny are mereu vorbele la el ca să dea replica, gen: „Pentru cineva care se presupune că nu mă dorește, petreci clar prea mult timp gândindu-te și vorbind despre penisul meu”. Poate că asta o ține la Tiny, da’ la mine nu ține niciodată. La mine merge să-mi țin pliscu’. Așa că tac din gură, nu-mi bat capul, îmi văd de drum și în curând scap.

Ultima dată când am zis ceva semnificativ a fost când i-am scris editorului cretinătatea de scrisoare despre cretinul de Tiny Cooper și dreptul lui cretin de a fi cel mai bun și cretin jucător din echipa noastră penibilă de fotbal. Nu-mi pare deloc rău că am scris-o, îmi pare rău c-am semnat-o. Asta chiar a fost o încălcare flagrantă a regulii cu tăcutul din gură și uite unde m-a adus: singur într-o marți după-masă, cu ochii înțepeniți la Conversii mei negri.

În aceeași seară, nu mult după ce comand pizza pentru mine și ai mei, care sunt — ca de obicei — până târziu la

spital, Tiny Cooper mă sună și, pe un ton mega șoptit și repezit, varsă tot:

— Cică Neutral Milk Hotel au concert de reuniune la Hideout, care nu e promovat deloc și nu știe nimeni de el, deci să-mi bag, Grayson, să-mi bag!

— Să-mi bag! urlu eu.

Măcar o chestie și tot poți s-o zici despre Tiny: oricând se întâmplă ceva tare, Tiny află primul.

Acuma, nu sunt genul care se entuziasmează aiurea, da' Neutral Milk Hotel mi-au schimbat viața într-un fel. Au scos albumul ăla absolut genial în 1998, *In the Aeroplane Over the Sea*, și dup-aia nu s-a mai auzit nimic de ei, poate și pentru că vocalistul trăiește într-o peșteră din Noua Zeelandă. Da', oricum, omul e un geniu.

— Când?

— Nu-ș'. De-abia am aflat. O sun și pe Jane. Și ei îi plac aproape la fel de mult ca și ție. Băi, deci acum. Acum. Hai la Hideout acum.

— Deci sunt deja pe drum, îi răspund, în timp ce deschid ușa de la garaj.

O sun pe maică-mea din mașină. Îl zic că Neutral Milk Hotel au concert la Hideout și ea face:

— Cine? Ce? Unde?!

După care îi fredonez câteva acorduri dintr-o piesă de-a lor și zice:

— A, știu cântecul ăsta. E de pe compilația pe care mi-ai făcut-o.

— Exact.

— Bine, da' până la unșpe ești acasă.

— Mamă, e un eveniment istoric. Istoriei nu i se răcește lăpticu'.

— Până la unșpe ești acasă.

— Of! Bine.

După care trebuie să se ducă să taie cancerul din cineva.

Tiny Cooper stă într-o vilă cu cei mai bogăți părinți din lume. Ai lui nici nu cred că muncesc, dar sunt atât de grețos de bogăți, că Tiny Cooper nici măcar nu stă în vilă — stă în *anexa* vilei, el singur în toată casa. Are trei dormitoare în nenorocirea aia și un frigider care e alimentat continuu cu bere, și ai lui nu-l freacă niciodată la cap, așa că putem să stăm toată ziua pe-acolo să ne jucăm fotbal pe video și să bem Miller Lite, atâta doar că Tiny nu suportă jocurile video și eu nu suport să beau bere, deci cam tot ce facem în general e să ne jucăm darts (are tablă de darts), să ascultăm muzică, să stăm de vorbă și să învățăm. Tocmai ce voi am să zic *T* de la Tiny, că omul iese în goană din camera lui, cu un mocasin negru de piele în picior și cu celălalt în mână, răcnind:

— Hai, Grayson, hai, hai!

Și totul merge ca uns până acolo: traficul nu e foarte nasol pe Sheridan, strecur frumos mașina ca și cum am fi la cursa de la Indianapolis și ascultăm piesa mea preferată de la NMH, *Holland 1945*, apoi o luăm pe Lake Shore Drive, cu valurile Lacului Michigan izbindu-se de pietre de-a lungul șoselei, cu geamurile crăpate ca să se dezaburăescă și aerul rece, jegos și apăsător vâjând înăuntru, și-mi place de mor miroslul de Chicago — Chicago e apă sălcie de lac și funingine, transpirație și chestii vâscoase și-mi place de mor, și-mi place de mor cântecul ăsta, și Tiny cică „Mor după cântecul ăsta” și lasă oglinda în jos, ca să-și ciufulească freza, gen, cu o mână de expert. Ceea ce mă face să mă gândesc că Neutral Milk Hotel or

să mă vadă pe mine la fel de bine cum o să-i văd și eu pe ei, aşa că-mi fac o verificare rapidă în retrovizoare. Parcă am față prea pătrată și ochii prea mari, de zici că m-am născut mirat, dar nu e vorba c-aș putea să dreg în vreun fel chestiile aiurea de la mine.

The Hideout e o bombă din scânduri, cuibărītă între o fabrică și o clădire a Direcției de Transporturi. Nu e nimic de capul ei, doar că e coadă la intrare și e abia șapte, aşa că mă aşez la rând cu Tiny, până apar Gary și Jane Posibil Lesbi.

Jane are pe ea, pe sub geaca descheiată, un tricou cu decolteu în V, pe care și-a scris de mâna Neutral Milk Hotel. Jane și-a făcut apariția în viața lui Tiny cam pe vremea când eu mă evaporam din ea, aşa că nu prea ne știm. Cu toate astea, aş putea zice că în momentul de față e cam pe locul patru la capitolul cei mai buni prieteni ai mei și, după câte se pare, are ceva gusturi muzicale.

În timp ce aşteptăm afară la Hideout, în frigul săla care-ți mușcă față, Jane salută fără să se uite la mine, o salut și eu, după care ea zice:

— E atât de bestială trupa asta.

— Știu, îi zic.

A se nota că asta e posibil cea mai lungă conversație pe care am avut-o vreodată cu Jane. Dau un pic cu piciorul în pietrișul de pe jos și mă uit la norișorul de praf care mi se ridică în jurul piciorului, după care îi zic lui Jane cât de mult îmi place *Holland 1945*, la care ea:

— Mie-mi plac chestiile mai puțin accesibile de la ei. Chestiile *noisy*, mai polifonice.

Dau și eu din cap — sperând să las impresia că știu ce e aia *polifonic*.

Una dintre chestiile legate de Tiny Cooper e că nu poți să-i zici ceva la ureche, chiar dacă ești cât de cât înalt ca mine, pentru că fraierul e doi pe doi, adică tre' să-l bați pe umărul său uriaș și dup-aia să-i faci cumva semn cu capul că îți-ai dori să-i susuri ceva în ureche, și-abia apoi se apleacă el ca să-i zici:

— Auzi, Jane e partea hetero sau gay din Frontul Hetero-Gay?

La care Tiny se lasă în jos și-mi șoptește și el la ureche:

— Nu'ș. Cred că a avut un gagiu într-a nouă.

Tin să subliniez că Tiny Cooper a avut circa 11 542 de gagii într-a nouă, la care Tiny mă înghiointește în braț, chipurile în joacă, dar de fapt îmi provoacă avarie totală la nerv.

Gary o încălzește pe Jane masându-i brațele în sus și-n jos, când în sfârșit coada începe să se miște. Și, la nici cinci secunde, vedem un puști cu o aură de suferind, clar genul sfrijit-blond-bronzat care-i place lui Tiny, aşa că Tiny îl întreabă ce-a pățit și puștiu' zice că n-au voie decât ăia de peste 21 de ani.

— Băi, îi zic lui Tiny bâlbâindu-mă, băi, *clănțău!*

Tot nu știu ce înseamnă, da' pare nimerit.

Tiny Cooper își țugue buzele și se încruntă. Se întoarce spre Jane.

— Ai buletin fals?

Jane dă din cap că da.

— Și eu, se pitigăiază și Gary, iar eu îmi strâng pumnii, fălcile le am deja încleștate și îmi vine să urlu, dar în loc de asta zic:

— Mă rog, io mă duc acasă...

... pentru că *eu* nu am buletin fals.

Numai că în punctul săta Tiny zice super repede și super șoptit:

— Gary, când arăt eu buletinu', tu dă-mi una-n față cât poți de tare și-atunci te bagi și tu, Grayson, prin spatele meu, lejer, ca și când n-ai avea nicio treabă.

Și pe urmă nu mai zice nimeni nimic o vreme, până când Gary se scapă cam tare:

— Păi, io nu prea știu să *lovesc*.

Ajungem până lângă bodyguard, care are un tatuaj mare pe chelie, aşa că Tiny bolborosește-n barbă:

— Hai, că știi. Doar dă-mi una ca lumea.

Eu rămân un pic mai în spate, să mă uit. Jane îi dă bodyguardului buletinul ei. Asta înginge o lanternă pornită deasupra lui, își ridică privirea spre ea și îl dă înapoi. Și vine rândul lui Tiny. Eu fac rapid o serie scurtă de inspiră-expiră, pentru că am citit odată că oamenii cu mult oxigen în sânge par mai calmi, și pe urmă îl urmăresc pe Gary cum se ridică pe vârfuri, își trage brațul în spate și-l pocnește pe Tiny în ochiul drept. Lui Tiny i se duce capul pe spate și Gary începe să țipe:

— Băăă, mâna mea, au, băga-mi-as!

Bodyguardul sare să-l apuce pe Gary și atunci Tiny se întoarce să mă acopere pe mine și, cum se întoarce el, eu intru calm în bar, de zici că Tiny e ușa mea turnantă.

Odată intrat, mă uit înapoi și văd că bodyguardul îl ține de umeri pe Gary, care se holbează, cu față schimnosită de durere, la propria mâină. Și-atunci Tiny pune o mâină pe spatele bodyguardului și-i zice:

— Hei, prietene, doar ne prosteam și noi pe-aicea. Da' bună asta, Dwight.

Îmi ia câteva momente să mă prind și eu că Gary e Dwight. Sau că Dwight e Gary.

— Ti-a bușit ochiu', în pana mea, zice bodyguardul, la care Tiny contraatacă:

— Mi-o datoră.

După care îi explică bodyguardului că și el, și Gary/Dwight sunt în echipa de fotbal american al Universității DePaul și că mai devreme, în sala de forță, Tiny dăduse o pasă cam proastă sau ceva de genu'. Bodyguardul cică a jucat și el ca atacant în liceu și uite-așa s-au luat frumos la discuții, în timp ce-i verifică buletinul monumental de fals, după care ne trezim toți patru înăuntru la Hideout, doar noi cu Neutral Milk Hotel și încă o sută de necunoscuți.

Marea de oameni din jurul barului se desface în două și Tiny ia două beri, dintre care îmi oferă mie una. O refuz.

— De ce Dwight? întreb.

— În buletin e trecut Dwight David Eisenhower al IV-lea.

— Și de unde dreacu' își ia toată lumea buletine false?

La care Tiny zice:

— Din niște locuri.

Mă decid să-mi iau și eu unul.

— De fapt, o să vreau o bere, îi zic, în mare pentru că simt nevoie să țin ceva în mână.

Tiny îmi intinde berea din care a băut deja și pe urmă îmi fac loc cât mai aproape de scenă, fără Tiny, fără Gary și fără Jane Posibil Lesbi. Suntem doar eu și scena, care în sala asta nu e ridicată decât la vreo juma' de metru, aşa că, dacă solistul de la Neutral Milk Hotel e mai degrabă pitic — gen, dacă are un metru și zece — cât de curând o să mă uit fix în ochii lui.

Ușor-ușor, vin și ceilalți oameni înspre scenă și locul se face destul de repede ca o cutie de sardine. Am mai venit

aici și înainte, la evenimente fără limită de vîrstă, dar n-a fost niciodată ca acum — cu o bere de care nici nu m-am atins și nici n-am de gând să mă ating transpirându-mi în mâna, cu toți necunoscuții ăștia în jurul meu, plini de piercinguri și tatuaje. De la primul până la ultimul om care e acum în Hideout, toți sunt mai mișto decât oricare din Grupul de Prietenii. Oamenii ăștia nici nu se gândesc că ar fi ceva aiurea cu mine — nici măcar nu mă observă. Pleacă din start de la ideea că sunt unul de-al lor și mă simt oarecum la apogeul carierei mele de licean: uite-mă aici, într-o seară cu intrare peste 21 de ani, la cel mai tare bar din al doilea cel mai tare oraș din America, așteptând să fiu printre cei două sute de oameni care văd concertul de reunire al celei mai tari trupe no-name din ultimii zece ani.

Cei patru tipi apar pe scenă și, cu toate că nu seamănă nici *pe naiba* cu membrii Neutral Milk Hotel, îmi zic că, aia e, nici eu n-am văzut decât poze pe net. Și după aia încep să cânte. Nu știu exact cum să descriu muzica trupei ăsteia, decât că sună ca o sută de mii de nevăstuici aruncate într-un ocean cloicotit. Punct în care tipul începe să cânte:

*Înainte mă iubea, aha
Acuma-i dă cu ura
Înainte mi-o trăgea, știi
Acuma se combină
Cu alți gagii
Cu alți gagii*

În afara cazului în care ar fi suferit o lobotomie pre-frontală, nu există absolut nicio sansă pe lumea asta ca vocalistul de la Neutral Milk Hotel să gândească, darămite

să scrie, darăminte să cânte aşa versuri. Moment în care îmi pică fisă: am așteptat în frigăraia cenușie și duhnind a fum de eşapament de afară și era cât pe ce ca Gary să aibă mâna fracturată din cauza mea — totul ca să ascult ceea ce, în mod evident, NU e Neutral Milk Hotel. Și, deși nu se vede nicăieri în mulțimea șocată de fani NMH din jurul meu, răcnesc instant:

— Al naibii să fii, Tiny Cooper!

La finalul piesei, bănuielile mele se confirmă când vocalistul zice, confruntat cu o tăcere totală:

— Mulțumim! Mulțumim mult. NMH nu au reușit să ajungă, dar noi suntem Ashland Avenue și suntem aici să facem show!

Nu, îmi zic. *Sunteți Ashland Avenue și sunteți aici să faceți un rahat.* Cineva mă bate pe umăr și, când mă întorc, mă trezesc cu ochii lipiți de o tipă supermegaultra sexy, pe la vreo 20 și ceva de ani, cu un piercing în buza de jos, cu părul roșu ca focul și bocanci înalți.

— Credeam că o să cânte Neutral Milk Hotel, zice ea întrebătoare.

La care eu mă uit în jos și zic:

— Eu... Mă făstâcesc un pic, după care continu: Și eu la fel. Adică, pentru ei am venit și eu.

Tipa se apleacă la urechea mea, ca să poată să acopere jignirea afonă adusă bunului-simț de ceea ce se numește Ashland Avenue.

— Ashland Avenue nu e Neutral Milk Hotel.

Ceva din aglomerația aia sau poate faptul că vorbeam cu cineva necunoscut mi-a dezlegat limba, așa că am strigat și eu:

— Ashland Avenue le pun teroriștilor, ca să-i facă să vorbească.

Fata zâmbește și abia acum mă prind că ea își dă seama foarte bine de diferența de vîrstă. Mă întreabă unde sunt la școală și, când îi zic că la Evanston, face:

- La liceu?
- Da, dar nu-i spune și barmanului.
- Hai, c-acuma chiar mă simt ca o perversă.
- De ce? o întreb, dar ea doar râde.

Știu că tipa nu e tocmai moartă după mine, dar tot mă umflu nițel în pene.

Moment în care mă trezesc cu ditamai mâna pe umărul meu și, când mă uit în jos și văd inelul de la absolvirea generalei pe care-l poartă pe degetul mic încă din clasa a opta, îmi dau seama instant că e Tiny. Și când te gândești că niște idioți chiar susțin că tipii gay au simțul modei.

Mă întorc și văd că Tiny Cooper plânge cu lacrimi de crocodil. O singură lacrimă de-a lui Tiny Cooper ar fi în stare să ucidă o mătă prin încercare. Mimez „CE S-A ÎNTÂMPLAT“, pentru că Ashland Avenue se fac de rahat prea tare ca el să mă poată auzi, aşa că Tiny Cooper doar îmi întinde telefonul și își ia tălpășița. Văd feed-ul de Facebook al lui Tiny, pe care tronează un status.

Zach e gen cu cât mă gândesc mai mult cu atât cred că distrugi o zuper prietenie? tiny tot mi se pare mijto.

Îmi fac loc spre Tiny printre câțiva oameni, îl trag de umăr și îi tip în ureche:

- CAM NASOLEANU', la care Tiny tipă și el:
- MI-A DAT PAPUCII PE FACEBOOK!
- DA, M-AM PRINS. ADICĂ, PUTEA MĂCAR SĂ-ȚI DEA UN MESAJ. SAU MAIL. SAU SĂ TRIMITĂ UN PORUMBEL VOIAJOR.